

Portræt af afdøde Æresmedlem Bent Hansen og Kennel Boga

Mandag den 12. januar 2009 døde Bent Hansen, Lumbygård.

En person der tilhørte den generation af pointerfolk, der i perioden fra slutningen af 30erne frem til begyndelsen af 80erne var med til at fremavle de pointere, der blev særdeles eftertragtet i hele Europa og oversøisk også i Sydamerika og USA.

*I september 1989, altså for 20 år siden, besøgte jeg Bent Hansen med blok og blyant.
Det blev til nedenstående artikel.*

*Bent Hansen var på sin 95 års fødselsdag i 2006 i strålende humør.
Han rystede mangan historie og anekdote af ærmet til de mange gæster*

Samtale i September

"September himmel er så blå". Vi sang den til morgensang her på skolen til morgen.
Og nu sidder jeg i bilen og nynner melodien, mens jeg er på vej til Lumbøgård ved Nr. Lyndelse lige syd for Odense. Jeg har travlt, for jeg har aftalt med Bent Hansen at være ovre hos ham senest kl. 13,15.

"Du kan vel ha' en sild og en dram, når du kommer", var slutreplikken i telefonen for godt en uge siden.
Du må nok hellere tage en hund med, for vi kan ikke sidde inde hele dagen.
Jeg har lidt fasaner i roerne. Dem må vi hellere se, om vi kan finde.

Blå er den – den fynske himmel – her den 25. september, men jeg har desværre ikke tid til at nyde den. Ej heller det skønne landskab, for bilens hastighed befinder sig en del over det maksimum, som politiet tillader. Med to minutters forsinkelse kører jeg ind gennem porten på den velholdte firlængede gård. Midt på gårdspladsen står et stort lindetræ, hvis blade så småt er begyndt at antage efterårets mange glødende farver. Jeg når næppe ud af bilen før Bent står på trappen og byder velkommen. "Du skal nok lufte din hund, inden vi går ind", siger han. Man fornemmer, at sådan gør man her på gården: - sørg først for dyrene og derefter for dig selv.

Der er tre ting, der fanger min opmærksomhed, da vi kommer ind i den store spisestue.
Det er et meget stort standur, der når at slå mange slag, inden jeg igen kører hjem.
Fru Aases nydeligt dækkede bord med den lovede sild. Samt et stort billede på væggen af to flotte pointere en gulbroget og en sortbroget. Jeg synes, jeg kender billedet og spørger Bent, hvad det er for hunde. "Det kan jeg fortælle dig senere", siger han, "lad os nu først få noget at spise".

Godt jeg ikke har spist hjemmefra, for Aase serverer både varm leverpostej, æggekage med bacon og dejligt hjemmelavet pålæg. Det hele sluttet af med ost, stærk eller mild, alt efter behag.
Alt følges på vej af koldt øl og et par små klare. For som Bent siger: "
Det varer jo længe endnu, inden du skal køre bil.

Vel mætte skifter vi plads til dagligstuens behagelige lænestole.
Her går det ikke lang tid, før bord og gulv er fyldt med billeder og tidsskrifter at og om pointere.
Og snakken går, mest med mig som lyttende part.
Hvem er så Bent Hansen? Han er landmand, dyrlæge og opdrætter af pointere.
De to første titler er livsgrundlaget. Den sidste er hans altoverskyggende hobby.

Hvem inden for hundesport kender ikke Kennel Boga? – Ja den er faktisk verdensberømt og ikke kun i Danmark. Det er solgt Boga hunde til næsten alle verdens kontinenter.
Bents interesse for pointeren er nærmest en arv, idet hans far, Hansen, Brangstrupgård i sin tid flaskede sin søn op med interessen for jagthunde. Det var en meget ung Bent Hansen, der oplevede at få champagne, da de første hvalpe efter det berømte "Svarta Blotet" fra Finland blev født på Brangstrupgård. Der blev født fem sorte hvalpe. En af dem fik navnet Black Lato. Han fik stor betydning for avlen dengang. Det var hunde med gode nerver, en stærk krop og et lidt tungt hoved; hunde med meget mere masse end vore dages hunde.

"Ser du", siger Bent. "min første pointer fik jeg i 1937. Den kom fra Sønderjylland, men den havde ingen næse, så først i 1949, da jeg købte Alsbjergs Kiska af Sigvald Pedersen, var jeg klar over, at jeg

havde fået en klassehund. Kiska er blevet stammoder til alle de hunde, jeg siden har opdrættet.

Jeg nåede aldrig at få en avlstæve efter Kiska, så jeg måtte gå over i den hanlige linje.

Jeg parrede Kiska med Riises Jais, og her fik jeg Boga King, som skulle vise sig at blive stamfader til næsten alle pointere i Danmark og i Sydeuropa. Hundene dengang, det var naturtalenter.

Vi behøvede næsten aldrig at lære dem noget. Der var medfødt stand, sekundering og apportering. Samtidig var de meget nemme at gøre harerene. Disse egenskaber har jeg forsøgt at bevare op igennem generationer i min avl. Kiska var ingen eksteriorhund, så derfor har jeg aldrig haft noget særligt på udstilling. Jeg har forsøgt at viderebringe hendes jagtlige egenskaber, og det mener jeg stadig at have bevaret, bl.a. gennem Boga King”.

Bent retter sig lidt op i lænestolen og fortsætter så: ”Nu skal du høre om de to hunde på billedet ude i spisestuen. Det er nemlig to døtre efter Boga King. Mollys Jo-Jo og Risinges Gissa.

Med de to hunde har jeg haft en af de største oplevelser på markprøve.

Det har været i 1961. Da konkurrerede jeg med mig selv om ungdomspokalerne på klubbens hovedprøve oppe ved Herning. Jo-Jo havde vundet den fynske FJD prøve, og Gissa vandt ungdomsklassen i Herning. Endvidere var der en sjællandsk hund og vistnok Zitas Randi. Jo-Jo slog sjællænderen og Gissa slog Randi – ja så var jeg jo ligeglad med hvem der vandt, for jeg ville jo få pokalerne under alle omstændigheder. Det blev Gissa, der først fik stand, og Jo-Jo der måtte sekundere. For øvrigt gik det billede hele verden rundt. Her skal du se et tidsskrift fra Japan.”

Bent har efterhånden talt sig rigtig varm. Det er lige før han er ved at gå af hånd, og det kniber gevaldigt for mig at følge med. Det fyger med på Boga hunde, der enten bliver avlshunde her i landet, eller ender i andre lande som for. eks. i Brasilien, Argentina og Irak for ikke at snakke om de skandinaviske lande eller Sydeuropa, især Italien. Her sluttede Boga King sin karriere.

Bents avl deler sig i tre linjer. En over Jo-Jo sluttende med Boga Consul, solgt til Finland.

En anden over Gissa med Boga Chock, som den mest fremtrædende. Og den tredje over Boga Raska, som var oldemor til Ferreos Tom. Videre gennem Brangstrupgårds Kim når vi frem til Jane I (gamle Jane). Med hende vandt Bent Derbyet i 1973. senere vandt Jane klubbens hovedprøve to år i træk. Dertil kom et væld af placeringer i vinderklasser og DM.

På Jane I har Bent avlet hunde som Boga Jøge, Boga Mik og Boga Rø, samt Boga Ambasadør, der også blev solgt til Finland, hvor han har vundet flere store prøver. Af disse hunde er især Rø blevet brugt i avlen. Han er bl. a. far til Jane II. Hende har Bent parret med Winthers Quist. Af denne kombination har Bent beholdt en tæve, Boga Amanda, der nu er 17 mdr. Ved klubbens vinderklasse her den 16. sep. Blev Bent 3. vinder med Häjarøs Jasmine. Hende har hen hentet hjem fra Upsalla i Sverige. Hun er datter af Boga Ambasadør.

Når man som Bent har arbejdet med pointere i næsten en hel menneskealder, så er det også indflysende, at man deltager aktivt i klubbens arbejde. I 20 år var han medlem af bestyrelsen, heraf de 7 som formand, fra 1972 til 79. I sin formandstid var han initiativtager til at netop Pointernyt blev til. Ligeledes var det han, der var idémand til vore vintermøder. Begge dele var tænkt som en kontakt medlemmerne imellem, da man ellers kun havde generalforsamlingen og selve hovedprøven, hvor man

kunne mødes. Årbogen har også nydt godt af Bents arbejdskraft, der var han redaktør fra 1965 til 1982. Ligeledes skal det nævnes at han var formand for Derbyudvalget i 12 år. Alle disse tillidsposter har selvfølgelig givet stor indsigt i hele hundesporten, og man fornemmer da også, at det er en særdeles erfaren mand, man sidder over for.

Erfaringen har Bent haft god brug for, da han i begyndelsen af 80erne skrev en bog om pointeren. Her skildrer han pointerens historie, orienterer om avl og opdræt, arbejdet med pointeren i marken og meget mere. Bogen udkom på Clausens Forlag og kan købes i enhver boghandel. Det skal også nævnes, at Bent har været eksteriørdommer og markprøvedommer i en menneskealder.

Ikke kun her i landet men også i det øvrige Skandinavien. Samt sydpå.

Apropos sydpå, så er Bent af den formening, at vi må med i de europæiske konkurrencer såsom Europacup og VM. Klubben bør nok gå aktivt og måske også økonomisk ind i de initiativer, som en del medlemmer i disse år tager. Ikke mindst på det avlsmæssige er det nødvendigt, at klubben er aktiv, bl.a. med rådgivning for nye avlere. Vi ser for tiden at mange importerer hunde fra store dele af Europa. Her må vi være på vagt, så vi ikke for avlet egenskaber, som senere viser sig at være et tilbageskridt, ind i vore stabile stammer. Vi ved jo, at det tager generationer at få sådan en dårlighed ud igen. Det er nemlig let nok at avle en hunderace op, men det er forbistret svært at holde den på toppen. Den næde vi efter Bents mening i 1960erne. Det skyldes måske, at vilkårene for avlerne har ændret sig negativt, oplyser Bent. De fleste kenneler var dengang på landejendomme, hvor vi havde plads til at beholde hvalpene til de var omkring et halvt år gamle. Så kunne vi vælge den eller de tæver, der skulle bruges til det videre avlsarbejde. I dag opdrættes de fleste hvalpe i parcelhuskvarterer. Herfra skal de helst afsættes, når de er 8-10 ugers alderen, da kan man som bekendt kun bedømme farve med sikkerhed.

”Hvis vi skal forbedre vore hundes eksteriør, må vi skærpe kravene, ikke udstillingskravene men kravene, til de hunde, der deltager på vore markprøver. Jeg vil mene, at de store pokaler på vore prøver skal have ændret vedtægterne, så de kun kan uddeles til de hunde, der mindst har en anden præmie på en anerkendt udstilling. Så skal du se, så kommer vore hunde også på vore udstillinger, hvor vi så kan sammenligne dem.

En sådan mening vil sikkert gøre mig et hoved kortere i visse kredse, men jeg vover den nu alligevel,” griner Bent. ” For øvrigt – et godt råd, læg mange hvalpe til og vær hård i din sortering, gælder såvel på udstilling som på mark.”

Tiden er løbet fra os. Aase tilbyder at rydde op efter os hvis vi vil en tur i marken, før jeg skal tilbage til det sønderjyske. Der bliver selvfølgelig stor larm i hundegårdene, for hvem skal med, for hvem skal blive hjemme. Det bliver Amanda, der bliver den heldige, og hun er straks fyr og flamme. Vi er ikke nået over til roerne før Bent har afsagt dommen over min unghund. ”Du har tilsyneladende en god hund, men pas nu på, at du ikke forcerer dens udvikling. Lad den få tid til at være ung så længe som muligt.

Brug hellere et halvt år mere, så du ikke får en af disse træge rejsere eller nervøse vrag, inden den er fyldt toår”, formaner han. Det lykkedes os at finde en enkelt fasan i roerne, men den støder Sheila i

sin iver efter at sætte den fast. En time senere trasker to trætte unghunde med deres respektive ejere tilbage til Lumbygård.

Septembersolen er netop nået så langt ned, at dens ildrøde stråler får gårdens hvidkalkede mure til at lyse i et gyldent skær. En eftermiddag i hyggeligt samvær med en virkelig kender af pointeren er forbi.

Lige på falderebet når jeg at få spurgt: Hvorfor hedder din kennel Boga?"

"Jo ser du, B står for Bent O står for Ole, min søn, G for Grethe, min datter og A for Aase min kone.

– Altså Boga."

Bent Olsen, Sdr. Hygum